

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 309/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, Černyševského 26, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 23/2021 z 13. apríla 2021 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. júla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 23/2021 z 13. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že „*dňa 28. augusta 2006 v exekučnom konaní vedenom na exekútorskom úrade Ing. Vladimíra Haukvitza v Bratislave pod spisovou značkou* [REDACTED]

[REDACTED] - zastavané plochy
a nádvoria, rozostavaný dom na parc. č. [REDACTED] vo výmere [REDACTED] - zastavané plochy a nádvoria

a pozemok na parc. č. [REDAKOVANÉ] vo výmere [REDAKOVANÉ] - zastavané plochy a nádvoria, všetky vo vlastníctve spoločnosti [REDAKOVANÉ], v pomere 1/1 udelil príklep vydražiteľovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] za podanie v sume 6.119.160,- Sk, ktorý následne schválil Okresný súd Nitra uznesením sp. zn. 25Er/308/2006-20 zo dňa 4. decembra 2006, právoplatným od 11. decembra 2006, avšak po schválení príklepu súdom v rozpore s ustanovením § 154 ods. 1, § 155, § 157 ods. 1, ods. 4 zákona číslo 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, neuskutočnil rozvrhové pojednávanie, na ktoré mal predvolať vydražiteľa a osoby, ktorým sa doručuje dražobná vyhláška alebo ktorí prihlásili svoje nároky, takisto neurčil poradie a spôsob úhrady nárokov a po úhrade pohľadávok všetkých oprávnených nevyplatil zvyšok výťažku povinnému (spoločnosti [REDAKOVANÉ]), ale naopak s cieľom privodiť neoprávnený prospech vydražiteľovi - spoločnosti [REDAKOVANÉ] v nezistenom čase roku 2007 v Bratislave v sídle exekútorského úrade na ulici Furdekova č. 10 vrátil celý výťažok z dražby vo výške 6.119.160,- Sk konateľovi spoločnosti [REDAKOVANÉ], na základe čoho Správa katastra Nitra dňa 10. septembra 2010 rozhodla o zápise vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ] o výťažok dražby, t. j. o sumu vo výške 6.119.160,- Sk (203.118,90,- eur) a spoločnosti [REDAKOVANÉ] spôsobil škodu vo výške 6.119.160,- Sk (203.118,90,- eur), nakoľko predmetná spoločnosť stratila vlastnícke právo k vydraženými nehnuteľnostiam a zároveň nezískala žiadne finančné prostriedky z dražby.“. Za to okresný súd sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, sťažovateľa zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a uložil mu ochranný dohľad vo výmere 1 roka, ako aj povinnosť nahradiť škodu poškodenej obchodnej spoločnosti.

2.1. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 4 To 87/2018 zo 7. februára 2019 rozhodol tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

2.2. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta arbitrárnosť napadnutého postupu a uznesenia najvyššieho súdu, pričom v podstatnom namieta, že konajúce súdy sa náležite nevysporiadali s jeho námietkou pasivity Správy katastra Nitra, ako ani s jeho námietkou, že konajúce súdy nesprávne posudzovali otázku vzniku škody a spôsobu jej uplatnenia poškodenu obchodnou spoločnosťou.

4. Na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namiatané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením jeho dovolanie proti druhostupňovému uzneseniu krajského súdu arbitrárne odmietol.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom ako zjavne neopodstatnenú.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namiataným postupom alebo namiataným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu

nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

12. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

13. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

14. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

15. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné odmietol.

15.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v podstatnom uviedol, že dovolanie podľa tohto ustanovenia možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného

skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy, a to že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Najvyšší súd zdôraznil, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená, že nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Tdo 73/2012 z 18. decembra 2012 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014-II). Najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal porušenie zásad *ultima ratio* a *res iudicata*, nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu, či už vo forme priameho, alebo nepriameho úmyslu, a nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu.

15.2. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu zásad *ultima ratio* a *res iudicata* najvyšší súd poukázal na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Tdo 35/2013 z 13. augusta 2013 (uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 96, roč. 2014), v zmysle ktorého „*ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo ultima ratio možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu §10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch.*“. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ bol v predmetnej veci uznaný za vinného z dvoch obzvlášť závažných zločinov, čo znamená, že v zmysle citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu nie je možné pravidlo *ultima ratio* aplikovať, keďže toto možno uplatniť jedine pri prečinoch v rozsahu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona.

15.3. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nenaplneniu subjektívnej stránky trestných činov, z ktorých spáchania bol uznaný za vinného, najvyšší súd poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. Tpj 39/2010 zo 14. júna 2010 (uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011), v zmysle ktorého „*Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa §371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.*“. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľom namietané

nenaplnenie subjektívnej stránky trestných činov nemôže byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

15.4. Obdobne vo vzťahu k sťažovateľovým námietkam týkajúcim sa nedostatočne vykonaného dokazovania, resp. nesprávneho hodnotenia dôkazov či existencie škody a jej výšky, na ktoré sťažovateľ v podanom dovolaní poukázal, najvyšší súd konštatoval, že sú námietkami skutkovými, t. j. vzťahujú sa na správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu, ktoré však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) časti vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

15.5. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol, a preto dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

16. Po oboznámení sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné.

16.1. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nenaplnení subjektívnej stránky trestných činov, z ktorých spáchania bol uznaný za vinného, možno nad rámec poukázať napr. aj na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 5/2010 zo 17. marca 2010, v zmysle ktorého motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie – následok – príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nepripúšťa.

17. Nadväzujúc na uvedené, v súvislosti so sťažovateľom namietanou arbitrárnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľa sa konajúce súdy náležite nevysporiadali s jeho dvoma podstatnými námietkami – bližšie pozri bod 3 odôvodnenia tohto uznesenia) ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ dovolanie podal len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, avšak nie aj z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku („zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu“) pritom nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 546/2020), ktorého obsahom je o. i. aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci.

17.1. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami na podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v § 371 Trestného poriadku, pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť. Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením a nie je povolaný na revíziu dovolaním napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. V opačnom prípade ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

17.2. Vychádzajúc z uvedeného, možno konštatovať, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ dovolanie podal len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, avšak nie aj z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v konečnom dôsledku neumožnil najvyššiemu súdu, aby v rámci posúdenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku posúdil rozhodnutie krajského súdu aj z pohľadu sťažovateľom tvrdenej arbitrárnosti.

18. Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazujú. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

19. Ústavný súd taktiež pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto v zásade ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

20. Ústavný súd na tomto mieste zároveň zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je vystupovať ako súd tretej či štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je presvedčiť sa, že sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľa dostatočným a relevantným spôsobom vysporiadal. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je totiž v prvom rade dohliadnuť na to, aby konanie ako celok bolo spravodlivé. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 6 dohovoru, ktorého porušenie namieta aj sťažovateľ, zdôrazňuje posudzovanie

spravodlivosti konania ako celku (Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000, sťažnosť č. 35394/97, bod 34; Allan proti Spojenému kráľovstvu z 5. 11. 2002, sťažnosť č. 48539/99, bod 42).

21. Možno tak uzavrieť, že po oboznámení sa s napadnutým postupom a obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

22. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že napadnutý postup a uznesenie najvyššieho súdu nesignalizujú možnosť porušenia označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu a obsahom týchto práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

23. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. jún 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu